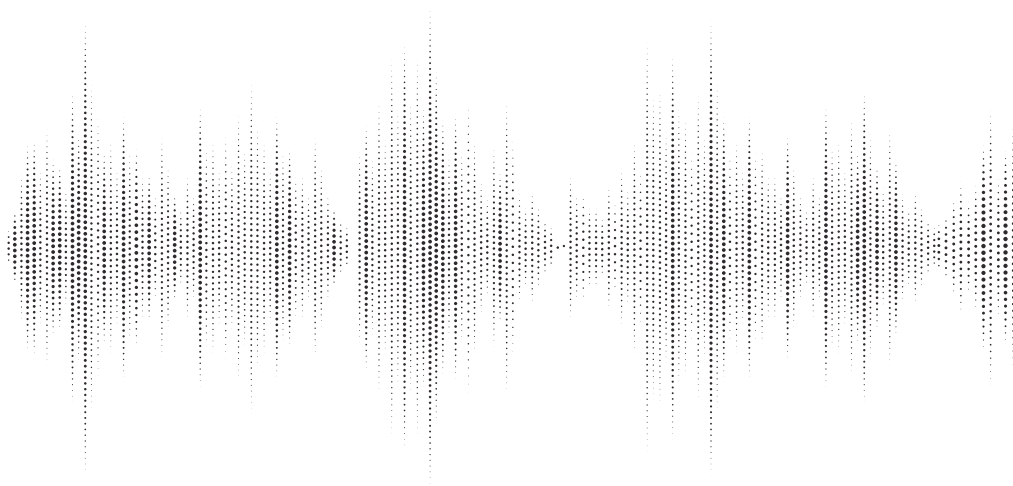

**ANTONÍN
MAZÁČ**

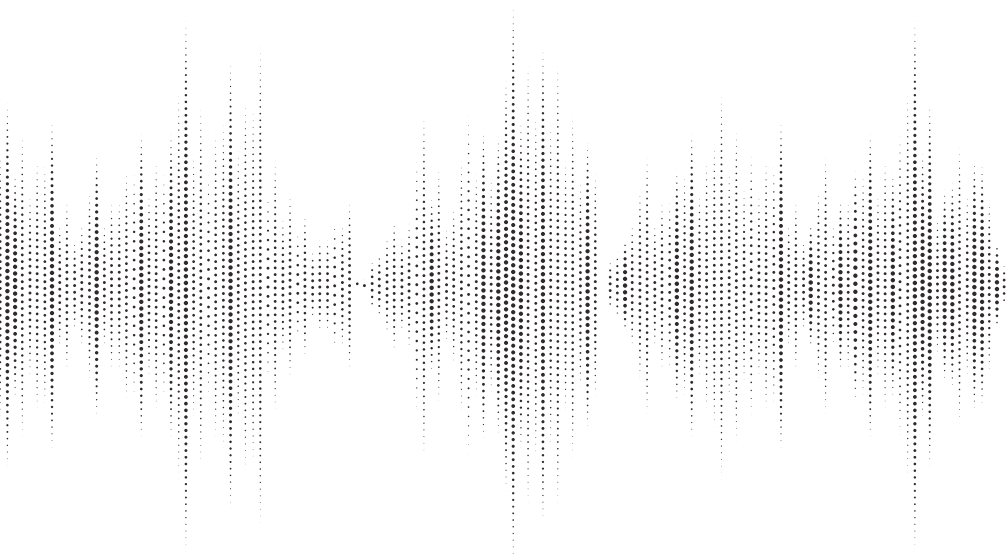

**NEZBYTNÁ
OPATŘENÍ**

Antonín Mazáč

**Nezbytná
opatření**

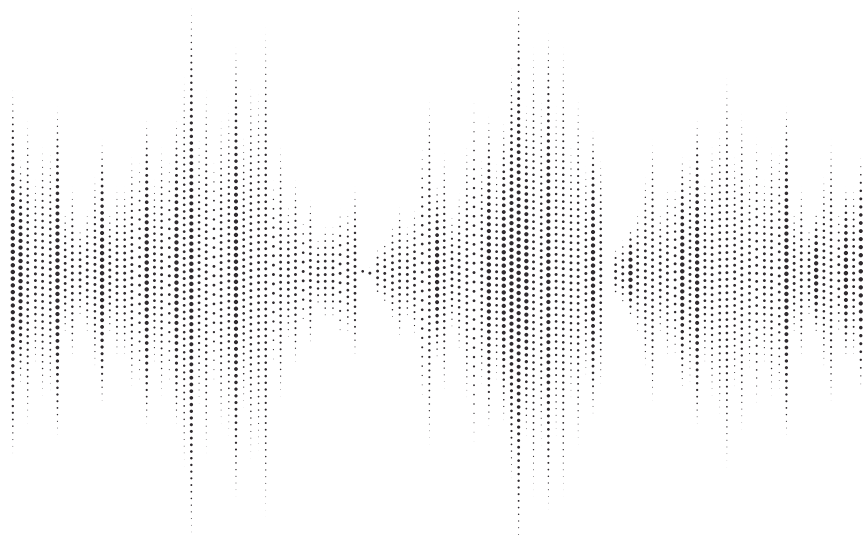
Copyright © Antonín Mazáč, 2020

Edition ©Talent Pro ART, s.r.o., Prague 2020,

Cover and Graphic design © Tomáš Cikán,

ISBN: 978-80-7629-021-1

Část první

„Člověk vzlétá, aby předstihl zvuk,
ale nedovede se zastavit,
aby postřehl ticho.“

miroslav horníček

KAPITOLA 1

Lusknutím prstů se může někdy všechno změnit.

Stačí špatná zpráva od lékaře nebo nepozornost při řízení.

Jedenvýstřel změnil celý její život.

Jenžetak nějak v koutku duše tušila, že nebude mít moc času na to, aby se litovala.

A přesto utíkala. Utíkala jako o život a před očima pořád viděla hlavu svého manžela. Chtěl se na něco zeptat, možná chtěl smlouvat, a když zahlédl hlaveň pistole, nestihl ani mrknout. Nestihl říct ani svoje oblíbené „to mi polib obě půlky a mezi ně zapíchni vlajku“. Měl čas jen na jeden nádech.

Potom to mlasklo (*má tlumič*, proletělo jí zcela zbytečně hlavou, *tomu říkám výbavička na dva neozbrojenélidi*) a manželova sanice se rozprskla po obrázkách rozvěšených na stěně předsíně. Po její krásné olejomalbě, která měla hodnotu přes třicet tisíc korun, stékala krev jejího muže a jí bušilo srdce jako o závod.

Otočil se na ni, ukázal jejím směrem, jako by chtěl naznačit, že bude další na řadě a zaškokbrtnul.

Ustál to. Pocítila směšný závan hrdosti.

Další rána ho udeřila do zad, popoběhl dopředu, dopadl na všechny čtyři a nakonec se sesul k zemi.

V tu chvíli poprvé zaječela.

Utíkala rovně, rukou se chytla dřevěného zábradlí vedoucího do patra, a jen co vyskočila na druhý schod, znovu to mlasklo a jí se zabořil do stehna ohnivý drát.

Vykřikla a obě oči se jí zalily slzami.

Proč?

Proč by tohle někdo dělal?

Tohle byl víkendový dům, měli tu jen peníze na nezbytné výdaje. Vzpomněla si na všechny manželovy úlety... že by se některý z podváděných partnerů rozhodl pro nejextrémnější řešení?

Slzy se jí řinuly na triko v proudu. Stejně jako krev z poraněného stehna. Nepřetržitý tok, skoro malá rudá fontánka. Viděla její barvu a poznala poškozenou tepnu. Tohle bylo zlé.

Kroky se na schodech ozývaly pomalu, ale nepřetržitě. Byly to kroky někoho, kdo si jde trpělivě za svou kořistí. Byl si jistý, nepotřeboval se nikam hnát.

A ona nekřičela. Věděla, kde jsou ostatní domy a že nemá smysl se snažit. Její jedinou nadějí byl ten člověk před ní. Potřebovala pár okamžiků na to, aby mu zkusila jeho činy rozmluvit. Když bude vědět, proč to dělá, třeba najdou jinou cestu. A třeba je to jeden velký omyl.

Stačil ale jeden pohled do očí před sebou a viděla tu definitivnost.

Moje děti, uvědomila si a hrůzou se jí otevřela ústa. Kristepane, kdo se postará o naše děti? Nepromluvila, jen otočila hlavu a mezi příčkami zábradlí naposledy pohlédla na nehybné manželovo tělo.

Tohle neměl být náš život. Takhle to nemělo být.

Obrátila se na útočníka

První výstřel ještě vnímala, druhý už ji poslal za jejím mužem.

KAPITOLA 2

Když zazněl první výstřel, Dominik Brandl ho ani nezaregistroval. Vnímал pouze bolest a sílu, která mu odhodila půlku těla na roh ulice, kolem něhož zrovna procházel.

Někde za ním vyjekl ženský hlas a hned nato se ozval další, tentokrát mužský, s výraznou nosovkou.

„Vidělas to? Co to kruci...“

Brandl se opřel zády o drsnou zeď nárožního domu, viděl nad hlavou římsu krytou pletivem a posetou květináči. Cítil vůni směsi květin, bylin a čerstvé hlíny. Byla výrazná a pronikala mu do nosu se stejnou intenzitou, s jakou se mu začala podlamovat kolena.

Druhá střela na sebededala dlouho čekat.

Byla stejně neslyšná jako první, Brandl pocítil jen závan vzduchu pod bradou a kulka zmizela v podvečerním vzduchu neznámo kde.

Rychle se omotal kolem rohu, přitiskl se zády k budově a instinktivně přiložil ruku pod levou paži, kde cítil v prsním svalu bolest.

S dýcháním problém neměl, takže se nezdálo, že by měl poškozené plíce. A v tom případě bude dost času zjišťovat škody někde v bezpečí.

Neměl tušení, kdo po něm střílí, a – což bylo horší – odkud, ale to druhé se dalo alespoň zhruba odhadovat. Když vkročil před chvílí za roh, byla před ním ulice prázdná, takže to nebyl žádný bláznivý střelec s pistolí, ale skrytý odstřelovač někde v budovách na vršku ulice, kde byly prostory staré továrny. Brandl tohle město neznal natolik, aby věděl, jak je komplex opuštěný, ale pokud ano, byly to ideální prostory. Kdokoli tam nahoře byl, musel mít celou ulici jak na talíři, a pokud věděl, že tudy bude právník procházet...

Bolestí se mu přivřely oči. Až po chvíli si uvědomil, že ho z boku někdo podpírá. Byl to mladý muž, jehož hlas za sebou před okamžikem slyšel. Jehoneoholený obličej ho nejistě lustroval.

„Jste v pořádku?“ Zdálo se, že sám příliš v pořádku není. A nebylo se co divit, doba není příliš nakloněná výstřelům na ulici. Lidé jsou ostražití. Brandl viděl, že chlapa tahá jeho přítelkyně za rukáv. Bála se, pochopitelně. „Byly to výstřely?“ dodal vcelku zbytečně, protože musel vidět tmavý flek, který se rozléval na poškozené košili pod sakem.

Dominik Brandl ho ignoroval. Pokud byl někde v dálce odstřelovač, jak předpokládal, měl chvíli čas. Jestli je tam nahoře sám a nemá někoho v záloze, nebo neumí střílet zázračně za roh, dalo se s tím něco dělat.

Rukou muže odstrčil, zamumlal, že je v pořádku, a vydal se podél zdi směrem k shluku kaváren a restaurací, kudy před chvílí procházel. Všechny do jedné měly prosklené výlohy, takže nemělo smysl chodit dovnitř. Byl by akorát na ráně. Ne, dokud nezjistí, čím ruka trůní na konci zbraně a čeho je ten člověk schopný.

Po pár metrech zjistil, že má rozdvojené vidění. Stromy v parku přes ulici měly rozmazané kmeny, zelené listy se jim v korunách zvláštěně třepotalo a jemu se zdálo, že ten šelest, ten protivný šustivý zvuk slyší v hlavě, přestože byl od parku vzdálený přes sto metrů.

Otočil se doleva a uviděl před sebou bílé pruhy přechodu pro chodce.

Stoupl si před něj, podíval se doleva, doprava a znovu doleva, jak v předškolním věku, když ho nutila vychovatelka držet se za ruku s klukem jdoucím vedle něj. Nic nejelo. Nebo mu alespoň připadalo, že žádný rozmazaný vehíkl nevidí.

Vkročil do silnice a v půlce přechodu si uvědomil, že je hlídáný semaforem. Zaostřil na něj a viděl zelené světlo s matnou rozmazanou aurou. Všechny barvy v jeho okolí pomalu ztrácely lesk.

Na druhé straně se otočil a podíval se na roh ulice, kde ho postřelili. Nikdo tam nebyl, dokonce i dvojice, která o něj projevo-

vala zájem, zmizela. To ovšem neznamenal, že někdo nespěchá z kopce dolů, aby ho dorazil. Nebo netelefonuje svojí spojce čekající v okolí. Není čas se zdržovat.

Pohledem zkontroloval cestu, kterou sem přišel, a neviděl žádnou krev. Což bylo dobré. Nejspíš ještě nekrvácel tolik, aby ho to ohrozilo na životě, a především neukáže střelci, kterým směrem se vydat.

Před ním se rozvíjela dlouhá ulice plná činžovních domů. V některých byly domácí obchůdky, knihkupectví nebo zastavárny, v jiných byly pouze byty. Skoro všechny se vyznačovaly starou poničenou fasádou.

Dominik Brandl se snažil s rukou na boku příliš nepotácet, zbytečně nepřitahovat pozornost. Poslední, co chtěl, bylo, aby se kolem něj jako vosy sletěli lidé a zvědavě řešili, kdo mu co provedl. Když se mu podaří příliš nebelhat a nemotat se, mohl by to zvládnout do bezpečí, kde konečně zjistí škody.

Jenžese ukázalo, že je možná snadné si něco přikazovat, ale jeho tělo odmítalo jít rovně. Zkusil svésit ruku z boku, naivně si myslel, že ho to nutí se převažovat na stranu, ale bylo to ještě horší. Bolest mu vystřelovala od žeber ke krku, a když se podíval dolů, viděl, že má pravou nohavici celou rudou. Nebo spíš temnou, téměř zčernala, jak po ní stékala krev, která už stačila prosáknout košili. Vypadal jako klaun s dvoubarevnými kalhotami.

Zavrával, trochu uhnul z vytyčeného směru a snažil se nevnímat pohledy těch několika málo lidí, kteří si všímali jeho stavu. Mohli si myslet, že je mu špatně, že je opilý, nebo že se zranil, ale nikoho to nepřimělo, aby se o něj blíž zajímal.

Hlavou mu problesklo, že je to asi špatně, že vlastně neví, kde je bezpečí, protože jeho byt je odsud vzdálený několik světelných let. Že se každou minutou zvyšuje riziko, že narazí na někoho, kdo na něj upozorní. Kdo zařve, ať někdo probůh zavolá sanitku, a bude to řvát tak dlouho, dokud nezazní další tlumený výstřel, nepřiletí další včelka a neprorazí si mezi čumily cestu až k cíli.

Tohle riziko ale Brandl nehodlal podstupovat.

Srovnal krok, co to nejlépe šlo, a sledoval domy po levé straně, jestli neuvidí nějaký krytý vjezd nebo potměnou uličku.

Nemá v sobě přece kulku poprvé. Už si podobnou chvílí prošel. V jiné době, na jiném místě, ale už se takhle cítil a i tehdy to rozhodil. Bylo sice pravdou, že tehdy měl okolo sebelidi, kteří věděli, jak se zachovat, a teď mu jediné pořádné rady dává padesátiletá sekretářka s drdolem a brýlemi po babičce, ale krev tekla pořád stejná.

Podlomila se mu levá noha a on se spíš silou vůle než čímkoli jiným dostal ke zdi. Vedle něj visela za sklem cedulka s nápisem zavřeno a o kousek dál viděl vchod a vyčuhující plastový kontejner.

Někde v dálce se rozječela siréna. Jeto kvůli němu? Těžko říct, nezdálo se mu, že by měl o něj někdo z kolemjdoucích starost. Ale to ještě neznamenal, že ho neviděl někdo z oken, pod nimiž procházel.

Udělal dva kroky a spíš na popelnici spadl, než že se o ni opřel. V boku ho bolelo čím dál víc, pod kůží se mu objevily nepříjemné záškuby, rozlézaly se po celé polovině trupu, řezaly ho a otravovaly mu každý krok. Skoro se zdálo, že si hledají kůží cestu ven. Do ramene dostával křeč, ale bál se s ním pohnout, aby ještě nezhoršil bolest, která ho ochromovala.

Zaslechl, že vedle něj někdo otvírá dveře do domu. Do tváře se mu opřel zatuchlý chodební vzduch, rychlé kroky se rozlehly po vestibulu.

Skráň otíral o špinavé zdivo, a když se přes něj překlenul stín ženské postavy, měl chuť se pohnout dál.

Jenžetělo si tvrdošíjně stálo na místě, a jestli z něj předtím nekapala na ulici krev, teď už byla vidět na omšelých dlažebních kostkách malá loužička, která se mu utvořila kolem promočené boty.

Dominik Brandl se zkusil od zdi odlepit, ale výsledkem pouze bylo, že se po ní svezl na zaprášenou zem.

Okamžitě ucítil na ramenou ruce.

„Je vám něco?“

Hlas za jeho zády zněl příjemně ustaraně. Mladistvě, ale přesto zrale.

A povědomě.

I když mu ve spáncích hučelo, věděl, že ty jemné sykavky zná.

„Je vám špatně?“ zeptala se žena za ním. Bylo slyšet šustění látkových kalhot. „Zavolám vám sanitku. Jak se jmenujete?“

Začal vrtět hlavou. „Ne, sanitku ne. Nikoho nevolejte, budu v pořádku.“

„No ty vole!“ slyšel za sebou přidušeně a nežensky. Zjevně si všimla až teď zakrvácených kalhot. „Vy krvácíte,“ oznámila mu, jako by to byla bůhvíjaká novinka.

Otočil hlavu, jak to jen šlo. Rukou sáhl na tu cizí paži, která svírala chytrý telefon. Neviděl nahoru a hlava se nechtěla zvednout, tak promlouval k bílému bavlněnému rukávu a kalhotám, z kterých koukaly hladce oholené nohy.

„Nevolejte doktory, nevolejte policii. Potřebuju si jen odpočínout.“ Před očima se mu objevila na nohavici malá zářivá tečka, začala se zvětšovat a záhy nabrala velikost slunce. Připadalo mu, jako by ho někdo fotil a zasekl se mu blesk. Zavřel oči. „Dejte mi pár minut a budu v pořádku.“

Potom mu hlava padla na prsa a on nechal svítící kouli, ať ho celá pohltí.

KAPITOLA 3

Marka Deyla telefon v ruce hřál. Nebylo to až tak s podivem, bylo výjimečně teplé září, jemu vycházelo slunce na té správně straně domu, takže celý obývací pokoj včetně přilehlé lodžie byl brzy prohřátý na teplotu atakující hranici únosnosti.

Telefon ho hřál, ale slova, která k němu z dálky přicházela, by dokázal oželeť. Ne, že by jeho bratr vypouštěl z úst vyloženě hovadiny, jen se to neposlouchalo nějak moc dobře. A pokud jde o pár hodin, které následovaly po každém podobném telefonátu, které musel Marek trávit se svými vlastními myšlenkami... tam už se opravdu nedalo mluvit o nějakém psychickém komfortu. Marek moc dobře věděl, že jeho vlastní hlasy v hlavě dokážou nadělat mnohem větší paseku než celý rozhovor s Alešem. Jenžeten byl právě skvělým startérem.

Slyšel za sebou škrábavé zvuky, jak se zedník činil. Drobná zrnka omítky dopadala na toaletě na igelit rozprostřený po podlaze a porcelánové míse a ten šustot se rozléhal po celém domě. To tyhle starší baráky uměly. Každý běžný šelest změnily na ohlušující rachot. Zdi tu byly tenké jako papír.

Marek trochu přidal na hlasitosti. „Které části našeho rozhovoru jsi posledně nerozuměl? Nemám náladu to s tebou rozebírat. Jestli ty máš tu potřebu, vykvákej se někde po práci u piva, já to poslouchat nechci.“

„Nemůžeš mě ignorovat donekonečna.“ Chvilí bylo ticho. Jestli Aleš přemýšlel nad novou přesvědčovací technikou, bude zklamaný. „Prostě nemůžeš,“ řekl nakonec. „Budu tě otravovat, dokud se se mnou nesejdeš. To jsi takhle na pěst i na ni?“

„Jí nezvedám telefon vůbec.“

„Prokristapána...”

„Jo?”

„Co?”

„Předpokládal jsem, že bude po tomhle následovat nějaká chytrá věta, jak se chovám jako malý kluk a nedokážu čelit svým problémům. Tak koukej, já jim čelím takhle.”

Marek Deyl ukončil hovor. Kdyby to bylo za starých časů pevné linky, nejspíš by se neudržel a třískl opakovaně se sluchátkem. Jenže tenkrát telefony něco vydržely, tahle směska obvodů nezvládne ani jedno spláchnutí.

Otočil se zrovna ve chvíli, kdy se na záchodě uvolnila stará deska z překližky, která na stropě zakrývala hnijící polystyren, a celá ta špinavá a smradlavá nadílka se zřítila na hlavu překvapeného dělníka.

Marek se rychle přesunul do předsíně, pustil z hlavy nepříjemný rozhovor a přispěchal na pomoc vousatému muži, nyní celému zaprášenému. Na hlavě mu ležely bílé kousky polystyrenu a jemná suť. Předklonil se a setřásl si je. Celý se oklepal, ale jinak vypadal jako člověk, kterému padají části domu na hlavu běžně. Zazubil se a mávl rukou.

„Stejně to muselo dolů. Tak jsem to trochu urychlil.”

Marek Deyl se do Poděbradské nastěhoval těsně po promoci. Často vzpomínal na to, jak měl tehdy život jednodušší. Samozřejmě do toho nepočítal samotné zkouškové období, během něhož zkonsumoval tolik ledového kafe, že ho majitel večerky v domě, kde bydlel u rodičů, nestíhal doplňovat. A sex v té době neměl. Přítelkyni ano, sex ne, a to byl druhý zádrhel, který ale jmenovaná rychle vyřešila bez Markova vědomí.

Jinak si žil nad poměry dobře. Poděbradská byla odnepaměti nejklidnější ulicí ve městě. Nebo možná byla ulicí nacházející se v neklidnější čtvrti. Stoupala do kopce a byla vydlážděná krásnými hladkými kostkami, které v létě pražily do podrážek a v zimě klouzaly a způsobovaly důchodcům několikanásobné fraktury. Ti

to brzy pochopili a začali si nacházet místa, na která jim stačil dech a zdravotní pojištění.

Dům, který si Marek našel, ještě než se za ním zavřely dveře vysoké školy, byl už tehdy poloprázdný. Bydlel tu jeden manželský pár, který se odstěhoval po narození dítěte, a jeden z bytů ve třetím patře obýval nějaký malíř. Nebo to byl možná spisovatel. Marek ho viděl jednou za rok, stejně jako svého souseda na patře, kterým byl německý podnikatel a byt si pronajímal evidentně k jednomu jedinému účelu. Ten účel byl každý měsíc jiný a pokaždé byl hlasitý a v Němcově rodném městě dozajista neschválený.

Marek mohl jen tiše závidět, v těch pětadvaceti letech se potýkal se stavy, kdy si střídavě myslel, že má celý život před sebou (to mu vtloukali do hlavy především rodiče) a že nikdy nenajde tu pravou lásku.

Dnes už věděl, že se měl královsky. V celém domě měl klid. Měl pro sebe obrovskou pavlač a malé nádvoří uprostřed domu se starým zarezlým grilem, který po večerech čistil a nakonec zprovoznil tak akorát, aby tam mohl s kamarády trávit některé víkendy. Nikdo je nekritizoval, nevyháněl, nehulákal na ně, že je půlnoc.

Byt si zařídil podle svého. Bral v potaz to, že bydlí v jednom z nejstarších domů ve městě. Možná i v republice, i to ho někdy napadlo. Musel brát ohled na staré zdi, takže se nepouštěl do žádných šílených rekonstrukcí a místo toho se soustředil na to, jak si vybavit interiér.

Už tehdy mu bylo známo, čím se chce žít. Ta odvrácená strana ráje, temná strana, dalo by se říct, zkrátka předávání vědomostí studentům, kteří si to rádi zaplatí a nejsou na škole jen z povinnosti, ho vždycky fascinovala. A měl pocit, že jim má co dát. Svému oboru rozuměl jako málokdo. Jakotři lidi v republice, aby to bylo úplně přesné. Stačily mu tři nebo čtyři přednášky do měsíce a zbytek práce vyřizoval se studenty pomocí e-mailu.

Tak snadné to tehdy bylo...

Sám v tichém bytě, minimum povinností, minimum zodpovědnosti. Krásné časy.

Pootevřel dveře do pracovny. Viděl přes zavřené okno jediný strom, který rostl pod pavlačí na malém prostranství. Lehce polával ve větru a jeho stále ještě zelené listí kontrastovalo se zlatavou září slunce.

Vkročil do místnosti. Opatrnosti není nikdy nazbyt, pomyslel si, a jestli je něco trnem v oku každého kybernetického šílence, je to prach. Takže neuškodí, když se znovu přesvědčí.

Nadzdvihl cíp jednoho igelitu, který ležel přes počítačovou sestavu, a ukazováčkem přešel po klávesnici. Čisto. Ale na samotném igelitu prach byl, na to nebyl žádný z prstů potřeba. Takže ačkoli byly všude zavřené dveře, prášilo se ostošest. Aby si po rekonstrukci vzal ze školy pár ochotných brigádníků na úklid.

Zavřel dveře a viděl, že se zedník rozhlíží.

„Hledáte něco?“ zeptal se Marek. „Mám pocit, že se tady už za ty dva dny docela vyznáte.“

Muž zavrtěl hlavou. „Jen si tak pro sebe říkám, co všechno by chtělo nový kabát.“ Setřásl na igelit před sebou zbytky omítky z vlasů a ukázal na strop v předsíni. „Kdo nad vámi bydlí?“

„Nikdo.“

„Já mám dojem, že jste předposlední patro.“

„To jsem, ale v podkroví nikdo nebydlí.“

„Dlouho?“

„To by byla spíš otázka pro majitele domu.“ Marek pokrčil rameny. „Někteří lidé tady bydlí pár měsíců a já je ani nezahlednu.“

„Neuškodilo by se tam nahoru podívat. V jakém stavu je podlaha.“ Zedník si pohladil plnovous. „Ale to by bylo až někdy později na podzim a jen kdybyste o to stál.“

„Mám jim nahoře předělávat podlahu?“

Muž se rozesmál, hrudník se mu nafoukl a vypadal jako tělo kobry těsně před útokem. „Ne, to zase neblázněte,“ poplácal Marka po rameni, „jde mi o to, že člověk pak spíš ví, jak chránit strop.“

Rozumíme si? Jense hodí vědět, co byste měl čekat, když jim tam třeba bude střechou zatýkat. Tak abyste věděl, jak moc se bát.“

„Díky vám už se bát začínám.“

Muž mávnul rukou a prohlédl si svoje špinavé oblečení. „No nic, dneska už to nechám být, nic s tím teď nevymyslím. Akorát vám to uklidím, nikdo by neměl mít kolem oběda doma bordel. Přijdu ve středu, přinesu desku a snížíme na záchodě strop aspoň o deset čísel.“

„To jde?“

Zedník se na něj pobaveně podíval. „Zvládnou vám předělat mikrovlnku na sušičku. Doma jsem si zřídil rozsvěcování světla na hvízdnutí. Myslíte, že nezvládnou trochu sádrokartonu?“ Pohlédl nahoru. „Tyhle staré baráky mají pro mě nepochopitelně vysoké stropy. Kdo to pak má vytápnout, co?“

Marek pokrčil rameny. „Asi tak nějak.“ Nelíbilo se mu to, ale přesto měl v hlavě poslední telefonát. Bratra má jen jednoho, takže ho štvála celá situace a to ovzduší, které bylo hnilobnější než to současné na toaletě, ale nemohl si pomoci. Určitě jim to neulehčí. Byl za vola; a to hlavně ve svých očích. Co si myslí někdo jiný, mu je ukradené, on si na svých hodnotách dává záležet.

„Můžu se tu zase opláchnout?“ Zedník se zazubil, udržovaný chrup mu zazářil mezi vousy. „Asi vám to tu zase zasviním, ale když se kácí les, lítají třísky, ne?“

„Už víte, který ručník je váš.“

Marek poslouchal tekoucí vodu a viděl stín muže, který mu dával už třetí den do pořádku byt. Zatím tedy jen toaletu, ale někde se začít muselo... někde prostě Marek začít chtěl, protože kdyby to neudělal, postihlo by ho zatmění mysli, jak se to stává mužům středního věku po těžkém rozchodu, a buď by si nechal potetovat půlku těla, narůst dlouhé vlasy, nebo by se odstěhoval.

Zdálo se, že to poslední by ho trápilo nejmíň, ale když se jedno obzvlášť popršené ráno rozhlédl vsedě v posteli kolem sebe, došlo mu, že tohle je jeho život. Bydlel tady po studiích, přesvědčil svou

ženu, aby se sem přistěhovala, a přesvědčil svou ženu, aby se od-
sud po rozchodu odstěhovala. Celé to místo byl jeho život a stejný
názor na něj měl i jejich syn. Byl plachý a měl rád klid.

„Vy tady asi nemáte...“ zaznělo z koupelny pomalu, „vy tady asi
nemáte solvinu, co? Pamatujete ji? Já mám pocit, jako by na ni
lidi nějak zanevěřeli, přitomta srágora dokázala vyčistit mas-
tu, kterou ty dnešní čajičky nezvládnou. Všechno se to vyrábí na
vůni, na obal a kašle se na efekt. Mám pocit, že dneska už se dělá
spíš jako nějaký gel, ale to je stejné, jako když na pouti šidí kokos
a přidávají do něj sóju po kilech. Já bych to svému dítěti nekoupil.“

I když Marek neodpověděl, voda dál tekla a zedník si nějak po-
radil.

„A nemějte starost, já vám to umyvadlo tady omyju, nejsem žád-
né prase. Co si zedník ušpiní, to si umyje, tak to u nás funguje.“

Marek zapnul laptop, který měl schovaný v kuchyni na polici
pod igelitem, a shrbený koukal na došlou poštu. „S tím se vůbec
netrapte,“ zahulákal přes rameno do hukotu tekoucí vody, „mož-
ná vás to překvapí, ale jste to nejlepší, co za poslední dobu vzešlo
z mého manželství. Nebo vlastně rozchodu.“

Zedník vykoukl ven, ozářený světlem žárovky a malým ručníkem
si utíral mohutné tlapy zarostlé černými chlupy. Tvářil se pobave-
ně. „Hlavně že to berete s humorem.“

„Ono se to jinak nedá,“ odpověděl Marek potočený ke dveřím,
aby na muže alespoň trochu viděl. Vůbec to nebral s humorem,
ale cizím lidem nehodlal nic vysvětlovat.

„Někdy holt manželství neklapne. Hlavně, když se z toho umí
člověk oklepat. Proč to nevyšlo?“

Marek zavrtěl hlavou. „Možná někdy jindy. To je na dlouhé po-
vídání a hlavně se mi nechce o půl dvanácté sprostě nadávat. Je
čas oběda a siesty.“

A také bylo možné, že panáček už všechno ví. Renata, Marko-
va nevěrná žena, bývala odjakživa sdílná. Byla to ona, kdo metr
devadesát vysokého a sto dvacet kilo vážícího Ivana Donatiho

doporučil. Stačilo se zmínit při jednom z mála hovorů, které museli povinně absolvovat (číslo jedna byla společná péče o syna, číslo dvě budoucí rozdělení majetku, kterému se nevyhnou – Markovo nejoblíbenější numero – a číslo tři zkušební telefonáty; ke zjištění, jak se ten druhý posouvá v životě), že se rozhodl dát konečně byt do pořádku. Za pár dní mu poslala číslo na člověka, který prý udělá „z toho postapokalyptického kutlochu prezidentské apartmá“. Toho člověka musela znát dobře a s lidmi, které dobře znala, sdílela svoje zážitky. Takže možná, že tenhle koupelnový výslech je jen zdvořilostní konverzací.

Ozval se zvonek a Marek ospalými kroky přicupital ke dveřím. Když zvedal sluchátko, přejel po dveřích prstem a i tady byl prach. Má smysl to vůbec průběžně utírat?

„Co utírat?“ ozvalo se z druhé strany.

Marek se pousmál a zaplašil myšlenky na to, co bude za dva měsíce. „Mluvím nahlas?“

„Ty mluvíš vždycky nahlas,“ prohlásil rozhodně jediný policista, který si kdy dovolil mluvit Markovi do práce a neodnesl to s plnou sarkastickou výbavičkou. „Pusť mě nahoru, zdá se, že bude zase pršet. Jo– a na večer si nic neplánuj.“

KAPITOLA 4

Dominik Brandl se prudce posadil na posteli, ale hned zase dopadl zpět. Do prostěradla ho stáhla bolest na boku.

Podíval se tam a viděl smotek nějaké bílé látky ovázaný kolem trupu obinadlem a přilepený náplastí, aby pevně držel.

Sáhl na něj, a přestože to byla solidní vrstva, cítil pod ní tepání čerstvé rány. Ale bolest nebyla taková, jak se obával. Nejvíce mu uškodilo necitlivé trnutí po probuzení.

Rozhlédl se kolem.

Viděl malý pokoj, hodně střídmě vybavený. Byla tu jedna pootevřená skříň, z které skoro vypadávaly knihy, pár krabic se šanony, koš na prádlo plný pravděpodobně vypraného povlečení na postel a v rohu odpočívala malá bílá miska na žrádlo.

Okno bylo velké, dokonale čisté a Dominik nevěděl, kam směřuje, ale slunce mu už bránilo ve spaní.

A možná i ta bolest.

Opatrně se znovu posadil a opřel se za sebou oběma rukama o měkký polštář. Pažeměl slabé, ale unesly ho, což bylo dobré. Tím ovšem veškerá pozitiva končila.

Podíval se za sebe, jestli neuvidí za postelí položený budík nebo svůj telefon, ale nespasil ani jedno.

Když přehodil nohy z postele přes bočnici, otevřely se jediné dveře v místnosti.

Rázem se mu vybavil hlas, který ho doprovázel do bezvědomí, když svým luxusním oblekem vytíral špinavé schody vchodu číslo sto čtrnáct. Pamatoval si tu starostlivost, ty nezaměnitelné sykavky, které ho napomínaly, když při vyučování rušil, a teď už nebylo těžké si k hlasu přiřadit obličej.

Zrzka, která nakoukla dovnitř a vědoucně pokývala kudrnatou hlavou, s ním strávila na střední škole čtyři roky, z toho mu dělala celé dva sousedku v lavici. Tehdy měly její vlasy jen narezavělé nádechy, teď zářily skoro krvavě, jednotlivé vlny se přes sebe přelézaly a připomínaly spíš něco... něco umělého. Takhle ostře rezavé snad přírodní vlasy ani nemůžou být, bliklo Dominikovi hlavou.

Tehdy měla postavu holky stravované v McDonaldu. Jejítělo bylo tělem zdravé osmnáctileté dívky. Spokojené, sportem nepolíbené dívky, která si uvědomovala, že pravé problémy s udržováním figury jí začnou až po pár letech a nehodlala se tím ještě zabývat. Ten čas už určitě nastal, poněvadž měla postavu vysoustruženou do dokonalosti. I na tom málu, co se objevilo ve dveřích, se dalo poznat, jak moc se o sebe Lucie Perkausová stará.

„Vydrž,“ mávla rukou do prostoru a zmizela za dveřmi.

Dominik položil nohy na podlahu. Příjemně studila do chodidel. Uznával lidi, kteří si dokážou v bytě udržovat dokonalou teplotu podlahy. V létě příjemný chládek, v zimě teplo. Když už se tu topilo, stálo to za to.

Postavil se a s lehkým předklonem se došoural k oknu.

Nepřipadal si jako pacient, který se probudil z dvouletého koma, ale sebejistě se taky necítil. V žaludku mu podivně škrundalo, bolela ho lýtka a na jazyku měl podivnou pachut'. Možná se po omdlení i pozvracel. Když už, tak ať to stojí za to.

Opřel se rukama o parapet a vyhlédl podél záclony opatrně z okna. Byl ve třetím, možná čtvrtém patře, pod ním se rýsovala silnice a zóna s kavárnami. Chodníky i vozovka byly mokré, takže muselo pršet.

Otočil se, když se dveře znovu pootevřely.

Lucie vešla dovnitř, v jedné ruce měla termosku a v druhé malou šedou tašku. Ukázala na postel.

„Nejsem zdravotní sestra, ale tam, kde dělám, jsou povinné kurzy první pomoci. Poděkovat mi můžeš až později, až mi vysvětlíš, proč jsem neměla volat policii ani sanitku. Sedni si.“

Jazyk měla stejně ostrý jako v pubertě. Tehdy si s ním dopomáhala ke klidu a respektu. V jejím tónu bylo už v šestnácti letech něco, co spolužačky nutilo se okolo ní shlukovat a kluky naopak ta řezavá pila držela v úctyhodné vzdálenosti. A – jak napadlo Dominika při obhlížení poloprázdného pokoje – drží je v té vzdálenosti dosud.

Posadil se zpět na postel. Jeho bývalá spolužačka si před něj stoupla, sklonila se a rukou přejela po obinadle.

„Nesešila jsem to, na to tady nemám věci, ale ránu jsem ti stáhla, takže budeš nějakou chvíli v pohodě. Ale stejně si zajdi k doktorovi, desinfikovala jsem to narychlo, chvílemi ses mi budil a vrtěl sebou.“ Přiblížila obličej k ráně na boku, zkontrolovala, jak drží, a Dominik cítil její prsty v podpaží. „Neomdlel jsi kvůli ztrátě krve, jestli tě to zajímá. Zranění vypadá horší, než je, je to vlastně jen čistý průstřel kůže na boku.“

„Takhle vás učí uklidňovat po telefonu?“ Dominik si vybavoval, že jeho záchránkyně dělá operátora u hasičského sboru.

„Na třídní srazy nechodíš, takže hádám, že mě šmíruješ na Instagramu,“ odpověděla bez náznaku výčitek. Ale i pobavení. Co se týče jejích emocí, Dominik se zatím nechytal. „Měl by sis to nechat ošetřit u profesionálů, já o tom spíš mluvím, než že bych někomu zachraňovala osobně krk.“

Odtáhla se. Pamatoval si, že na škole byla premiantkou. Jestli jí to zůstalo i v pozdějším životě, si netroufal hádat, ale z těch pár odměřených vět vycítil, že nebude snadné s ní vyjít. Na druhou stranu – pokud si dobře vybavoval – s ním to bývalo peklo také, takže byl ten poslední, kdo by měl hodnotit chování někoho, koho neviděl dvacet let.

Lucie Perkausová chytila kliku a pevně ji stiskla.

„Jestli chceš, můžeš ještě spát. Nikdo tě tady nebude rušit, žiju sama. Jennedovírej dveře, pobíhá mi tady kočka a je zvyklá chodit žrát sem, takže by ti mňoukala za dveřmi.“

„Spal jsem dlouho?“ zeptal se Dominik.

„S nějakým drobným přerušením až doted.“

„A to je...“

Koukla za dveře. „To je půl dvanáctá, takže skoro poledne.“

Dominik se zamračil. „Mám nízký tlak. Jense mi něco podobného už dlouho nestalo.“

„Myslíš ty mdloby?“ Stále vyčkávala s rukou na klice, napůl vykročená z místnosti. „Není to nic, za co by ses měl omlouvat.“

„Neomlouvám se,“ zavrtěl hlavou. „Když mi bylo asi osmnáct, řezali mi v Sokolově znamínka. Při vyndávání stehů jsem jim tam zkolaboval. S Bolestí mám trochu problémy.“

„V každém případě ses dobře vyspal.“

„Na to, že jsem spal skoro den, se moc odpočínutý necítím.“

„Zlepší se to.“ Poklepala na dveře netrpělivě pravou rukou, která nebyla vidět. „Jestli nikam nespěcháš, vydechni, já udělám trochu čaje a pak mi konečně řekneš, čeho ses tak bál.“

Místností proběhla zrzavá kočka, přeskočila malou stoličku s miskou vody, vyskočila na stůl a ladně přes něj přešla po mikrovlnné troubě (s fotografií Lucky v objetí nějakého šťastného naivy) na parapet posázený květinami. Otočila se na svou majitelku, jako by čekala na schválení, a posadila se na kraj okna.

Dobré bylo, že pršelo. Déšť smyl krvavé stopy, které za sebou trousil Dominik jako drobky chleba. Pokud tedy...

„Kdy začalo pršet?“ otočil se na Lucii.

„Asi hodinu po tom, co jsem tě dovedla do bytu. Neulehčoval jsi mi to. Nebyl jsi úplně v bezvědomí, ale mumlal sis pro sebe a táhl jsi mě dolů.“

Dominik se na ni opatrně podíval a Lucka mávla rukou.

„Hele, ty víš, že nejsem zdravotní sestra, ale operátorka. Když jsem našla před bytem svoji kočku, dokázala jsem jí vyléčit plísňovou infekci. Ale tím to končí. A já vím, že nejsi... pro mě za mě třeba knihovník, ale právník. *Em, gé, er*. Nikdy bych nečekala, že z tebe bude magistr, na škole jsi spíš působil jako budoucí filmo-

vá hvězda. To, že jsem tě neviděla tak dlouho, ještě neznamená, že o sobě navzájem všichni nevíme. Ztratila se mi z našeho ročníku asi jen Sandra, ale ta zmizela přes Polsko někam na Ukrajinu pár měsíců po tom, co porodila druhé dítě. Nevím, jak to funguje mezi právníky, ale mezi ženami máme šuškandu. A na té je vždycky půlka pravdy. Takže právníčíš a máš svá tajemství a zákony, já vím. Buď v klidu, žádné tajné kódy nebo přísahy podepsané krví jsi mi neprozradil. Jensis mumlal něco pod fousy, vůbec ti nebylo rozumět.“

Dominik se pousmál. „Vůbec ses nezměnila.“

„Ty trochu jo. Máš pár kilo navíc, ale sluší ti. Ale dej dolů tu bradku, vypadáš s ní o deset let starší.“ Opět vypustila veškeré emoce. Pokud tam byl náznak lichotky nebo flirtu, byl skrytý líp než štěnice v matraci. Koukala na Dominika přes hrnek s kouřícím nápojem, opřená ležérně o kuchyňskou linku. Kočka na okně ji pozorně sledovala. „A zůstaly ti ty blondáté vlasy. Zatím.“

„Díky. Byla ulice prázdná, když jsi mě táhla do dveří?“

„Víceméně.“

„Neviděla jsi nikoho, kdo by zrychloval? Nikdo tě v dálce nesledoval?“

„Myslíš, že jsem měla čas a chuť si prohlížet ulici?“ zeptala se Lucie. Ukázala na okno. „Víš, kam až se tahle naše *avenída* táhne? Vybral sis na omdlení nejdelší ulici. Jestli jsi měl v plánu to dělat někde v soukromí, doporučila bych ti pár vedlejších uliček.“

„Já bych tomu střelci doporučil taky jiné místo, ale švihnul to do mě nad tou ulicí s melanží kaváren. V tom kopci.“

„Těch stoupáků tu máme víc, z hlavní silnice odbočuje nahoru několik jednosměrek, ale podle mě myslíš místo se starou chemičkou. Ještěže, myslím, pronajatá jedna její část, někdo tam má sklad s pneumatikami, ale jinak je to docela prázdné. Jenv jedné malé části se přes noc scházejí bezdomovci. Možná tam fetují zbytky výparů, kdo ví?“

„Ideální.“

„Na střelbu?“

Dominik Brandl si povzdechl. „Jo. Mám v tomhle ohledu pár zkušeností. Není to poprvé, co mě postřelili. Po škole jsem šel na akademii a přivydělával si, jak se dalo. Dělal jsem ochranku celebritám, které sem jezdily na natáčení nebo kvůli propagaci svých výrobků. Před patnácti lety se s nimi roztrhl pytel. Přebíhal jsem od jedné lokace k druhé, podle toho, kde si mě zrovna vyžádali. Párkrát jsem hlídal politiky na mítincích, bohaté podnikatele na jejich párty, vždycky se našel někdo, kdo se bál o bezpečnost.

Přišlo to po jednom politickém mítinku. Byl to amatér a dodnes si myslím, že ani vlastně nevěděl, na koho střílí. A jestli to věděl, tak si to na poslední chvíli rozmyslel, protože se mu v hlavě urodila prostá a strašně debilní myšlenka – když zastřelím někoho míň vlivného, nebude to takový průser.

Takže jsem schytl kulku pod žebra, těsně vedle ledviny. Poležel jsem si pár týdnů v nemocnici, dostudoval školu a začal se věnovat něčemu, co je bezpečnější.“

„A říkáš mi to kvůli...“ povytáhla Lucka obočí.

„Tehdy jsem věděl, co mi hrozí. Ne samozřejmě konkrétně, ale nemohlo by mě překvapit, kdyby něco odněkud přilétlo. Ta otravná včelka mi bzučela v hlavě pořád, člověk byl ve střehu, hlídal si krk. A hlídal ho i tomu, kdo platil. Teď nevím nic. Odkud, kdo, proč.“

„Možná bys měl –“

„Na policii nepůjdu,“ zdůraznil Dominik. „Ani k doktorovi. Ošetřený jsem – děkuju pěkně – a dokud nepřijdu na to, kdo po mně střílel, nebudu o tom nikoho informovat. Nebudu riskovat. A znova prosím, abys to nedělala ani ty.“

Lucie Perkausová na něj koukala a upíjela čaj.

„Znova pros –“

„No jo, dobrá,“ mávla rukou, „slyšela jsem tě už poprvé.“

Chvilí mlčky stravovali atmosféru v místnosti. Chladnička slabě vrčela, do toho se přidávala kočka, která se postavila na všechny čtyři, a skoro to vypadalo, že se chce vydat chránit svoji paní.

„Nevypadáš, že by tě to nějak rozhodilo,“ ozval se Dominik Brandl po chvíli.

„Co myslíš? Tvoji otravnost nebo to, že tě postřelili?“

Usmál se. Takhle si svoji oblíbenou zrzku ze střední pamatoval.

„Tu střelbu myslím.“

„S kým si myslíš, že mluvíš?“ Usrkla nápoj. „Já tam nepeču přes den palačinky, ale zvedám telefony lidem, kterým hoří barák. Myslíš, že mě rozhodí jedno bebí?“

„Tady nejde o zranění,“ odvětil Dominik, „jde o střelbu.“

Lucie Perkausová už poněkolkáté máchla rukou ve vzduchu. „Děláš ze mě princeznu na hrášku. Fajn, někdo po tobě střílel. Už jsem pochopila, že nechceš, aby to někdo věděl, a je mi jedno proč. Předpokládám, že až se trochu vydýcháš, tak odtud zmizíš, takže tě sem žádné komando nepřijde nahánět. Když už mi tě sem včera náhoda zavála, беру to jako takový malý školní sraz.“

KAPITOLA 5

Krásná mladá nastávající maminka, která si v létě roku dva tisíce brala nervózního vysokoškoláka, se jmenovala Renata Marková. To samé ráno, kdy ji oddávající poprosil, aby navlékla svému novomanželovi prstýnek, se její příjmení změnilo na Deylová.

Ačkoli nepila, ten večer spořádala láhev jablečného Jelzina, několik sklenek růžového sektu a na baru hotelu Windsor i nespočet panáků absolutvodky. Proč taky ne, bylo to z jejích peněz. Respektive z peněz jejích rodičů. A neměla ani v nejmenším ponětí, že se jí v útrobách tvoří plod. Prokládala to polévkou, steaky, svatebními koláčky, a i když se ráno snažila sebevíc, nálož z předchozího večera v sobě neudržela.

V ten krásný svatební den si dala několik předsevzetí. Někteří z nich pouze sobě a mnohá z nich byla podpořena alkoholem, takže si je druhý den nepamatovala. Ale něco utrousila i směrem k manželovi, který ji, aniž o tom věděla, celý večer bedlivě sledoval a hlídal, protože věděl, jakou dokáže být jeho novopečená žena neřízenou střelou.

Odpřísáhla mu, že bude jejich dítě držet od alkoholu tak dlouho, jak to jen půjde.

Kolem půl desáté večerní vykřikovala, že bude tou nejlepší, nejoddanější a nejideálnější ženou, kterou si kdy jaký muž mohl přitáhnout k oltáři.

A svému muži pošeptala do ucha, že si musí užít dnešní večer, kdy mu ona dává volnost, protože ode dneška to bude napořád. Nikdy ho neopustí a nikdy mu nezahne. Stejně jako to nikdy neudělala její matka a její babička. Tohle krédo se v její rodině nosí, kam až její kořeny sahají.

A tohle záviděníhodné krédo jí vydrželo alabastrově bílé a zářivé sedmnáct let, kdy během sychravého podzimu vysoužila mozek z hlavy jedinému člověku, s kterým se nevěra neodpouští. Bratrovi svého muže.

Jak vysvětlila Markovi, když si balil věci a byl rozhodnutý, že v tomhle bytě už nedokáže usnout, byl to úlet. Opovřeníhodný, odporný, těžko pochopitelný úlet a „k jako takovému bychom k němu měli přistupovat a promluvit si“.

Jediné, k čemu krátký rozhovor, jenž následoval, vedl, bylo Markovo rozhodnutí, že byt neopustí. Byl jeho ještě před tím, než Renatu poznal, a když nad tím tak přemýšlel, narval do něj mnohem víc energie než do jejich vztahu.

Práce byla tou drogou, která držela jeho mozek v permanentním rauši a daleko od zbytečných myšlenek. A přišla nečekaně ze strany dvoumetrového policejního habána. Robin Kacíř za ním chodil jako za jediným odborníkem přes forenzní fonetiku, přesvědčil ho, že jeho práce je pro policii nezbytná a nadhodil mu přehršel lichotek, které mu mazal kolem huby tak dlouho, až začal Marek spolupracovat s místními vyšetřovateli pravidelně. Když už si ho našli, když už neváhali poslat za ním toho nejvyššího policistu v Karlovarském kraji (Renata říkala, že i nejhezčího a Robin jí na to vesele přikyvoval svou obří hlavou), dal tomu šanci.

Kromě toho, že byl excelentním vyšetřovatelem, byl i stejně dobrým karbaníkem. Když ho jednoho dne přestalo bavit okrádat v žolíkách své kamarády, přesedlal na poker a v on-line hrách vydělal spoustu peněz, které investoval do stavby domu a své roztomilé pětileté dcerky. A dalších her, pochopitelně. Marek nikdy netušil, že jich je tolik, ale skoro by se vsadil, že Robin je zná všechny.

Marek sám policii nijak neuháněl, nikomu se nevnucoval, jen čekal, kdy mu kdo zaklepe na dveře nebo pošle e-mail.

Tentokrát to byla první možnost. Robin Kacíř stál před zavřenými dveřmi a třímal v obou rukou malou černou tašku na suchý zip. Obřadně natáhl ruce před sebe a, jak byl zvyklý, začal si boty

zouvat klepáním špičky jedné do podrážky druhé, aby se náhodou nemusel sklánět.

„To je pro tebe,“ pokýval hlavou.

„Dneska se mi to moc nehodí. Už tři dny se mi tady demoluje byt, potřebuju se trochu věnovat bordelu okolo mě.“

Robin ho poplácal tlapou po zádech. „To mě ale vůbec nezajímá.“ Odsunul boty nohou k ostatním a zatřásl taškou ve svých rukách. „Ber.“

Marek Deyl převzal tašku. Byla lehká. Byl zvyklý, že se mu většina zakázek nosí na flashdiscích, a pokud k tomu byla potřeba taška, byla to příjemná změna.

Otevřel ji a kromě několika nezbytných lejster a smluv viděl malý šedý diktafon v průhledném igelitovém pytlíku. Zřejmě patřil k důkazním materiálům a nepochybně o něj už bylo postaráno a nezbytné otisky sejmuty.

Otočil se na Robina, počkal, až své mohutné tělo přenese do kuchyně, a když se policista usadil na židli vedle dveří do pokoje, zeptal se Marek, o co jde.

„Předevčím jsme tu měli dvojnásobnou vraždu. Nedostalo se k tobě něco?“ povytáhl policista obočí, a ať už čekal jakoukoli odpověď, pokračoval dál. „Směr Ostrov je taková malá osada. Křiviny. Podle dostupných informací to byla původně samota, byl tam jen jeden dům, který tam stojí dodneška, ale pak se tam přifařilo pár Pražáků a dneska tam je osm domů. Jsou od sebe dost vzdálené. Znáš to tam?“

Marek zavrtěl hlavou. Nebyl zrovna výletní typ. A celý svůj život se pohyboval ve městě, vesnicemi jen projížděl.

„Z jednoho domu nevidíš na druhý. Vlastně lemují kraj lesa.“ Robin Kacíř zvedl ruce a ukázal ve vzduchu půlkruh. „Osm baráků, všechny jsou dost velké a několikagenerační. Les se tam stáčí a od posledního domu, když to teda bereme od Ostrova, je vidět na naše město. Ale jak jsem říkal, není vidět na ostatní domy a to nám docela ztěžuje práci, pokud jde o svědky.“

Někdo navštívil majitele jednoho z domů, jeden umělecký pár. Scénárista a malířka. Rovnou říkám, že některé obrazy prodávali za solidní pátky, ale podle jejich dcery žádný z těch, co má nějakou hodnotu, nechybí. Ženu střelil do hlavy, muž schytl jednu kulku do zad, druhou ze strany do obličeje. Pěkná fašírka. Zuby jsme sbírali dvě hodiny. Našli jsme ho ležet kousek od dveří, takže byl jako první na řadě a snažil se utéct. Možná varovat ženu. Neměl šanci. Ona zemřela nahoře před dveřmi ložnice. V okolí nikdo nic neslyšel, neviděl. Předpokládám, že pachatel použil tlumič, protože na takovém prostranství a v tak extrémně tichých končinách by se rány rozlehly.

Nikdo z okolních domů nezaregistroval žádný vůz. Tedy žádný cizí vůz, majitelé dorazili kolem druhé hodiny odpolední. To máme ověřené od sousedů, viděli jejich seat na příjezdové cestě, když projížděli kolem. Tou dobou jim zbývalo podle odhadů ještě pět hodin života. Vrah mohl přijet s nimi, přijít pěšky nebo přiletět nějakou výjimečně tichou helikoptérou. Tak daleko jsme se ještě nedostali. Ale nenechal po sobě nic. Ani náznak nějaké stopy. Buď to měl všechno dopředu připravené, nebo to není žádný zmatkař a postaral se o všechno, co by nás mohlo k němu dovést.“

Marek se zakabonil. Zatím nechápal smysl návštěvy, ale nepochyboval, že se k němu jeho přítel dobere. Vždycky si rád chystal půdu pro velké finále. Než vytáhl z rukávu kýženou nahrávku, potřeboval k tomu atmosféru. „Vždycky něco zůstane, to vás neučili?“

Policista sáhl do tašky a vytáhl malou obálku. Otevřel ji a mezi dvěma prsty držel pár fotografií. „To jen pro představu, než ti řeknu, o co nám jde.“

Rozložil na stole šest snímků. Šestpodobizen. Tři muži, tři ženy. Když se Marek podíval blíž, viděl, že na dvou fotografiích jsou děti a po zádech mu přeběhl mráz. Sotva znatelně, byla to jen vteřina, ale nic příjemného to nebylo.

Robin oddělil dvě fotografie, muže a ženu. „Stanislav a Klára Melicharovi. To jsou naše oběti. Mají druhý dům v Ostrově, v němž bydlí,

a tenhle v Křivínách využívali spíš pro víkendy a dovolené. Podle jejich příbuzných se ho chystali přenechat dětem. Nejspíš dceři, je ve věku tvého Matěje a prý má k víkendovému domu pěkný vztah. Já osobně bych měl k takovému domu taky tak krásný vztah, kdyby mi bylo sedmnáct, věděl bych, že tam rodiče skoro nejezdí a mohl bych tam pořádat orgie. Nicméně... jejich dcera je premiantka.“

Marek si prohlížel obě fotografie. Muž na snímku měl pronikavý pohled, který mohl zapínat vždy, když ho fotili. Jestli se pohyboval jako scénárista ve vyšší společnosti, neměl problém s bezstarostným pózováním. Fotografovi se asi musela třást ruka, když na něj tyhle zorničky namířil. Měl malý nos, propadlé tváře a moderní stříh vousů; tváře měl oholené a lehce zarostlé jen na lícních kostech a pod nosem. Marek si zkoušel představit jeho hlas a v jeho hlavě se rozdrnčel chraplák Jiřího Bartošky.

Jehožena byla viditelně mladší. Marek by tipoval desetiletý rozdíl. Měla vysoké čelo, široké kulaté oči a tmavé vlasy zastřižené tak, aby jí zakrývaly krk, zastrčené za ušima. Na fotografii se usmívala, vypadala naprosto spokojeně. Jako žena, která si jde do fotokabinky udělat pár snímků pro své kamarády a mezitím prodá obraz za sto tisíc.

„Jemu by bylo za měsíc čtyřicet pět, Klára Melicharová oslavila v červenci třicáté osmé narozeniny,“ promluvil vedle Robin Kacíř, jako by věděl, na co Marek myslí.

Marek si povzdychl a přisunul fotografie dětí. „Ty jsou jejich?“

„Jo. Tohle na tom bylo nejtěžší.“

„To věřím.“

„Dceři je sedmnáct, jak jsem říkal. Jmenuje se Alice a nesla to... ne přímo statečně, ale nesložila se. Určitě jí to ještě dojde, ale já být na jejím místě a v jejím věku, brečím měsíc v koutě. Vůbec bych si nedokázal představit, co by se mnou udělalo, kdyby tohle provedli mým rodičům.“

Marek si to dokázal představit. Robin by obalil svou mohutnou postavu pestrým arsenálem zbraní, za všechny by se pomodlil,

vyrázil do ulic a nevrátil by se dřív, dokud by neměl v pytlí hlavu všech, co by za to mohli.

„V době, kdy byli rodiče v Křivínách,“ pokračoval policista, „byla u kamarádky v Ostrově. Dozvěděla se to od strýce a u příbuzných i dočasně bydlí, než se vyřeší opatrovnictví její a jejího bratra. Tomu je pět a máš ho před sebou. V době vraždy byl u svého dědečka, měl ho na hlídání.“

Marek si prohlížel pihovatou tvář malého chlapce asi déle, než bylo třeba.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se vedle něj Robin.

„Asi jo.“ Pětiletý Roman Melichar se až nepříjemně podobal Matějovi před dvanácti lety. Měli stejné lícní kosti, lehce odstáté uši a střih vlasů. Někdo mu kdysi řekl, že do šesti let vypadají všichni kluci stejně. Někdy dřív si to možná také myslel, ale s tím, jak se mu narodil syn, se mu zrodilo naprosté pochopení pro matky, které tvrdily, že svoje dítě poznají v porodnici mezi stovkou dalších.

Policista mu po stole posunul diktafon a rozhrnul jím fotografie. „Tvoje práce je tady.“ Posbíral snímky a vrátil je do obálky. „Bojoval jsem o něj na důkazním, takže jestli se mu něco stane, jsem v prdeli, to ti nemusím říkat. Nechám ti ho tady, aby sis dokázal přiřadit k obličejům hlasy, a stáhnu si ho zítra nebo pozítří. A ty zbylé dvě osoby jsou Filip a Eva Melicharovi. Mají krásný dům a prodávají kaktusy.“

„Strýček a tetička“

„Strýček a jeho žena.“

Marek mávl rukou. „Tak jsem to myslel. U nich jsou momentálně obě děti?“

„Jo. Mluvili jsme s Alicí. V sedmnácti to má v hlavě srovnané, je vnímavá, ale neřekla nám o rodičích nic podstatného. Nic, co by nám pomohlo.“

„A co syn?“

„Tomu se moc mluvit nechce.“

„Nedivím se mu. Dejte mu pár dní.“

„Dokud nemáme aspoň trochu představu, co se tam stalo, tak nemůžeme vědět, jestli těch pár dní máme. Gusta se mi postará o hukot v ulicích, zkusí vyšťourat nějaké informace jiným způsobem, ale čas běží.“

Poručík Gustav Sicher patřil k Robinovu vyšetřovacímu týmu. A to skoro odnepaměti. Zatím se ještě v celém státě neobjevila taková síla, která by je dokázala rozdělit. A podle Marka to bylo dobře, protože ti dva si spolu rozuměli stejně, jako se chápou fotbalisti, kteří spolu hrají od juniorů. Oni o sobě nevědí, oni se cítí. Naprosto přesně si jsou jistí, kde ten druhý je, co dělá a co bude dělat za chvíli. Gustav Sicher byl od pohledu strašný sympaták, vyloženě kluk do nepohody a chlápek, kterému byste dali poslední drobné. Marek už ale zažil situaci, kdy vytáhl na ulici z auta muže, který se bránil zatčení. Za vlasy. A takovým způsobem ho přiškrtl na asfaltu, že se nebožák prý celou cestu do vazby omlouval.

Pracoval osm let v Národní protidrogové centrále, aby se na stará kolena s tvrzením, že „ten zasraný pseudoeufedrin se dá nahradit i sračkami z KLDR a já si nebudu ničit nervy někde, kde to nikdo neocení“ přesunul na karlovarskou kriminálku. A ta mu byla vděčná. Potřebovala vyváženost hřejivého bratrství, které dokázali vyslýchaní ocenit, a nesmlouvavé cesty za pravdou, jež je pro změnu bolela. Bolela někdy i vedení, ale to naštěstí vědělo, kdy přimhouřit oči a kdy se za své podřízené postavit.

Neustále si hladil své vlasy ostříhané na ježka, když s kýmkoli probíral všechny důležité fotbalové zápasy v téhle sezóně. Kopaná v Karlových Varech netáhla tak jako hokej, lidem nijak zvlášť nepřiřostla k srdci ani k duši a bylo to znát na návštěvách. Což policistu trápilo. Měl mezi místními fotbalisty spoustu kamarádů a sám do osmnácti řádl v útoku. Od té doby už jeho postava i životospráva utrpěla, zápal pro hru ale přetrvával.

Marek ho blíž poznával až v posledních měsících, kdy mu větší zakázek nosil právě on. Měl bystrý pohled muže, který věděl,